

Màrius Serra Roser Calafell

Les aventures de la

NAPEU

Un zero a l'esquerra

Estrella Polar

Màrius Serra

Les aventures de la

NAPEU

Un zero a l'esquerra

Il·lustracions de Roser Calafell

Estrella Polar

© del text: Màrius Serra, 2022
© de les il·lustracions: Roser Calafell, 2022
Per mediació de MB Agencia literaria, S.L.
© d'aquesta edició: 2022, Edicions 62, S. A.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2022
ISBN: 978-84-1389-228-3
Dipòsit legal: B. 6.338-2022
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

A

La Napeu xiula penal. Ha estat una falta clara. El Gorka havia aconseguit centrar la pilota després d'escapolir-se de la Bet per l'esquerra i, quan el Bru estava a punt de posar el cap per marcar a porteria buida, el Pere li ha clavat una empenta.

Penal.

Als partidets de futbol que se celebren a la casa de colònies de la Napeu la canalla s'infla a fer gols, però avui no hi ha manera. Encara van zero a zero. A la primera part les porteres s'han lluit, sobretot l'Astrid, però a la segona tots dos equips s'adormen i aquest cop de cap frustrat del Bru és la primera ocasió clara. La Napeu, després de xiular el penal, atura el seu rellotge d'àrbitre al minut vuitanta-vuit. Només quedaran dos minuts de joc efectiu.

El Bru Roncero agafa la bimba i la situa al punt de penal. Qui rep la falta, el pica. Si no fos per aquesta norma no escrita, ara mateix xutaria el Gorka Pagazta, que és el més bo, o qualsevol altre dels líders de l'equip, però el Bru mai de la vida. No ha destacat en res des del primer dia que va trepitjar la casa i sovint és víctima de les bromes pesades de l'Oskar Kroos i la seva cohort de seguidors.

La Micaela Popescu s'ajusta els guants sota pals. És una bona portera, però tothom sap que un penal ben tirat és gol, de manera que fins i tot els seus companys d'equip confien més en la mala punteria del Bru que no pas en l'encert de la Mica. Just quan la Napeu torna a xiular perquè el piqui, el Gorka s'acosta al Bru per darrere i li dona un consell a cau d'orella.

—La Mica sempre s'estira cap a l'esquerra!

El Bru fa que sí amb el cap, pren embranzida i xuta fort, però la portera s'estira com una gata i atura el penal.

—T'he dit que s'estirava cap a l'esquerra —crida el Gorka, empipat.

—Però si he xutat cap a la dreta! —es defensa el Bru.

—La teva dreta és la seva esquerra —s'hi fica l'Oskar—. Que no t'adones que la tens de cara?

El Bru es grata el cap, perplex. Mentrestant, la Mica posa la pilota en joc cap a la Bet i aquesta intenta una passada llarga cap a l'Elke, però el contraatac acaba en fora de banda a la porteria contrària.

—Bruuuuurrú Bruuuuurrú!!! —crida l'Oskar al mig del camp, dirigint-se al Bru, clavat al punt de penal, i unes quantes veus de tots dos equips s'afegeixen a l'escarni.

B

El partit acaba com ha començat. Zero a zero. Els Gòrkars encara escridassen el Bru per la seva errada. Se'n fumen. Li demanen on té la mà esquerra entre rialles i, ja a la casa, aconseguen que tothom s'afegeixi als cànctics de Bruuuuurru i de Ronzeeero que li dediquen. Només la Bet mira de consolar-lo, però abans de dinar han de passar per la dutxa i la de les noies és a l'altre extrem del passadís.

—Quina porqueria de partit —fa el Pere, mentre es despullen—, zero a zero és res de res. Un zero no és res.

—Ja ho sents, zero Roncero —hi torna l'Oskar—. No ets res!

—Ronzeeero, Ronzeeero —arrenca el Gorka, posant-se darrere el Bru i fent un gran zero amb els braços enlaire—. Ronzeeero!

Molts nois s'hi afegeixen. El Willy i l'Arnold també posen els braços fent rodona per damunt del cap, com ballarines amb tutú, mentre el Diego comença a explicar acudits de zeros fent veus. En boca seva, tot fa gràcia. Els podria recitar la taula de multiplicar i no s'aguantarien el riure. Com quan diu «Zero graus» amb veu de barrufet, i remata «ni fred ni calor!». O bé es posa seriós com un locutor de telenotícies per anunciar

que «El número premiat al sorteig d'avui és el zero mil zero-cents zero!!!».

—Ronzeero!! —coregen els altres després de cada acudit—. Ronzeero patateero!

L'ambient es caldeja a les dutxes. El Bru s'eixuga amb la tovallola per poder-se vestir com més de pressa millor i fugir. Però els que tenen més ganes de gresca li agafen la roba i se la comencen a passar.

—Torneu-me els calçotets, cabrons! —crida el Bru, mirant de pescar-los al vol a empentes i rodolons.

També veu volar pel vestidor els seus pantalons fets una bola de roba. Quan ell hi va, la roba torna. Al final, el Bru rellisca i cau, despullat, entre riallades dels que juguen a vòlei.

—Ronzeero toreeero! —brama el Diego, i tots el segueixen fins que el Pere decideix que ja n'hi ha prou.

—Voleu fer el favor de deixar-lo en pau? —esclata.

El Pere Gratacós és tan perfeccionista que li diuen el Perepunyetes, però quan s'enfada ningú no li aixeca la veu. Ni l'Oskar.

C

Al menjador, el Bru mira de no seure a taula prop dels Gòrkars i companyia, però no pot evitar sentir-los discutir sobre la misèria de partit que acaben de jugar.

—El zero és una merda —diu el Pere, i pregunta—: Us agradaria que us possessin un zero en un examen?

El Bru calla i menja, assegut entre l'Astrid i l'Elke. Ell sempre ha tret bones notes en gairebé totes les assignatures, però troba que no és un bon moment per presumir-ne.

—No tots els zeros són dolents —es queixa el Willy mentre obre la seva boca esdentegada—. Nosaltres vam publicar un número zero de la revista de l'escola i ens van donar un premi.

El William Cunningham és nord-americà i, de gran, vol ser periodista.

—Doncs la meva mare pren Coca-Cola Zero —diu la Mica.

—I el meu pare cervesa zero zero —riu el Diego—, com el partit d'avui gràcies al fet que li has aturat el penal!

El Bru abaixa els ulls al plat i fa veure que no ho sent. El problema és que ningú més no diu ni piu. Tot-hom deu tenir molta gana.

—En una cosa tens raó, Willy —sent que hi torna el Pere, que quan s'encaparra en un tema no el deixa anar fins que no l'esgota—, i és que el vostre zero és pitjor que el nostre.

—I per què, això?

—Avui jugàveu a casa i, per tant, sou el zero a l'esquerra del marcador. Nosaltres som el de la dreta, perquè avui ens tocava jugar de visitants. Això vol dir que el nostre zero val més que el vostre.

—El Pere té raó —diu la Bet—, en cas d'empat l'equip visitant sempre queda més content.

Els gallets del primer zero es miren, desconcertats. Ara els de la colla dels Gòrkars no saben si posar-se a bramar la cantarella del Ronzero patatero o canviar de tema. L'Oskar mira de salvar la situació.

—Però si aquesta casa és de tots, el camp també ho és, no?

—Tots els zeros són iguals —sentencia el Gorka—. Per què hauria de ser pitjor el de l'esquerra que el de la dreta?

